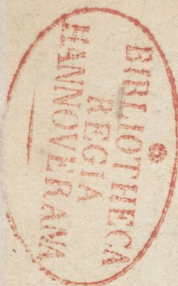

126

PRO
EUMENIO PACATO,
AD NORISIUM.

PERVENIT demum nudiustertius in hanc urbem dudum expectatus a nobis liber tuus, NORISI, de epochis Syrorum: cujus exemplaria nonnulla ante annum clam transmisseras ad amicos: ut eorum, credo, ope atque admonitu proficeres, antequam publicam lucem liber aspiceret: nam in Appendice quam postea adjecisti, sive in *Epochis addendis*, ut vocas, quædam illustrasse te ab illis edoctum profiteris, quædam etiam reformasse. Næ illi, NORISI, vel parum amici, vel parum sagaces ac periti. Nam cum auctores eos esse oportuisset, ut errata innumera & gravia revocares: suafores illi quidem fuere, ut pauca admodum folia rescinderes ac mutares: at iidem te simul ut reliquos errores novis cumulares erroribus impulere. Quid enimvero opus fuit ea in primis addere, quæ de *Epocha Provincia Samaria* in ea appendice pluribus paginis disputasti, nisi ut responderent extrema primis, essetque illud opus a capite ad calcem, ut in proverbio est, *Augiæ stabulum*, cui perpurgando ne Hercules quidem unus par sit? Ac de ceteris quidem alius erit tecum congregiendi locus: nunc in postremo illo uno Samariæ nummo, ut appellas, hæc hæret epistola, ut vel ab uno discas omnes. Ecce e Cimelio Regio LUDOVICI MAGNI, qualem ipse representasti, pag. 490.

Neronem hic pingi narras, annumque illius xiv. conjungi cum æra altera annorum clxxxviii. Unde autem istius æræ caput repeti possit aut debeat, aqua hæret, ut aiunt. Samariæ tamen æram agnoscis, & in ea investiganda multum desudas, ut propositum impleas titulum, *Epocha Provincia Samaria*. Itaque legis, *Θεῶν Σεβαστῶν Μεγάλων Σαμαρία*. ΗΠΡ. hoc est, anno clxxxviii. Hos autem inter magnos Deos Augustos Cæium interpretaris & Claudium: quoniam Cæius in templo Samariæ statuum suam poni iussit: & Claudius, inquis, ut videtur. Atqui de Cæio quod asseveras, falsum est: certe nemo prodidit: de Claudio quod suspicaris, pariter fictum est. Quod denique Iosepho credis, libro xv. Antiq. cap. xi. (nam hunc locum indicas, pro libro i. de bello Jud. cap. xvi.) quod ei credis, inquam, templum Samariæ Augusto Cæsari ab Herode dicatum fuisse, homini plano ac fraudulentio credis, nummis refragantibus. Ostende, si potes, ante Judæam captam, in nummis Palæstinæ, vestigium profanæ superstitionis, extra Afcalonem, quæ nec Judæorum armis unquam, nec sacris aut legibus paruit. De Cæsarea dicam alias. An vero quisquam existimet, Neronis præsertim temporibus, cum Judæa tota pro aris, pro libertate, pro patria, pro focis, omni ratione dimicaret, tunc divinos honores Astartæ Deæ vel Osiridi, (hos enim in eo nummo pingi aïs,) a provincialibus Samariæ exhibitos fuisse: consignatamque palam in nummis suis hanc superstitionem ab iisdem, qui tunc erant, quantum ad veri numinis cultum attinet, religione Judæi, si Iosepho etiam

